

Krokodil Krokilla

Egy tavaszi napon Cékla kutya és kispapja Ádám, a Duna-parton játszottak. Ádám közvetlenül a víz mellett egy vastagabb bottal kis játék tavacsákat alakított ki, amiket a hajók által keltett hullámok feltöltöttek vízzel. Cékla közben a hullámokat kergetve játszadozott a sekély vízben. Ádám épp azt nézte, hogy jön-e újabb hajó, ami hullámokat keltene, mikor meglátott valamit úszni a vízen. Messze volt még, nem látta jól mi lehet az. Nem ember volt, mert ahhoz túl hosszú, de nem is hajó, vagy csónak, mert ahhoz meg túl lapos. Lassan úszva közelített. Ádám hirtelen felkiáltott.

– Cékla nézd! Ott egy krokodil! – közben a víz felé mutatott.

Cékla nem akart hinni a fülének. Odanézett, és a szemének sem akart hinni. Egy krokodil alak úszott a vízben. Mindketten mozdulatlanul álltak a parton, és nézték a tekintélyt parancsoló állatot.

– Félek! – mondta Ádám. – Vajon idejön, és bántani fog minket?

Cékla nem válaszolt, egyszerűen nem akarta elhinni, hogy tényleg egy krokodilt látnak.

– Cékla hallod? – szólt újra Ádám. – Én félek.

Cékla odafordult Ádámhoz.

– Nem kell félned, én vigyázok rád! – mondta. – De az is lehet, hogy csak képzelődünk – folytatta.

Ebben a pillanatban, bár a krokodil még messzebb volt, feléjük fordult. Ádám megijedt.

– Menjünk innen Cékla!

– Nem! Engem érdekel, hogy mit keres itt egy krokodil.

– Hahó kedves krokodil! – kiáltott a víz felé Cékla. – Még nem láttalak erre, te ki vagy? – kérdezte érdeklődve, de nem érkezett válasz.

– Haahó! – próbálta hangosabban újra, de most sem jött válasz. A krokodil csak lebegett a víz felszínén, némán közeledve feléjük.

Egyre közelebb jött. Cékla és Ádám már épp hátráltak volna, mikor Cékla felkiáltott.

– Ez nem is krokodil, csak egy hosszú nagy farönk, amit sodor, és mozgat a víz!

– Tényleg? – kérdezte kissé félve Ádám. – Biztos vagy benne?

– Persze! – válaszolta Cékla. – Nézd csak meg jobban te is!

Ádám pislogás nélkül nézte a lassan közelítő valamit.

– Cékla, neked igazad van! – kiáltott fel megkönnyebbülve Ádám. – Ez tényleg csak egy farönk.

Ekkor mindketten felnevettek.

– Nevezzük el Krokillának! – mondta nevetve Ádám.

– Jó! – vágta rá Cékla.

Krokillát közben lassan tovább vitte a víz, egyre messzebb, és messzebb. Percekig nézték, ahogy távolodik.

– Szerinted visszajön még? – kérdezte Ádám.

– Szerintem nem – válaszolta Cékla. – A Duna sodrása csak egy irányba visz, visszahozni sajnos nem tudja.

Ádám integetett Krokillának, és mikor már olyan messze volt, hogy szinte nem is látták, csendben elpityeredett.

– Mért sírsz? – kérdezte Cékla.

– Mert sajnálom, hogy Krokilla elmegy. Azt hittem, hogy a barátom lesz – válaszolta szomorú hangon.

Csendben nézték, ahogy Krokilla eltűnik a szemük elől. Ekkor Cékla így szólt Ádámhoz:

– Ugye tudod, hogy én itt vagyok veled, és nekem te vagy a legjobb barátom.

– Tudom – mondta mosolyogva Ádám, és odabújt Cékla felé.

– Indulunk! – szólt Ádám anyukája.

Ádám összeszedte a játékokat, Cékla a botokat, és együtt hazasétáltak. Ádám titokban azért remélte, hogy Krokilla még valamikor visszajön hozzá egyszer.